

BREVE TIL REDAKTIONEN

UTLÄNNINGARS BROTTSLIGHET

Replik till Sturla Falck

AV BRITT SVERI

Falcks svar i senaste numret av NTFK:s tidskrift (nr 5, dec 1982) på mitt inlägg (NTfK nr 4, 1982) tillför inte diskussionen om metodproblem i forskning rörande utlänningars brottslighet något nytt. Falck är helt fastlåst i sin position och i sitt svar dokumenterar han dessutom på nytt sin brist på förståelse och känsla för vad som ur kriminalpolitisk synvinkel är av intresse när det gäller brottslighet bland utländska medborgare.

Jag har i mitt inlägg (s 214—215) empiriskt visat, att variablerna kön och bostadsort inte har den betydelse i detta sammanhang som Falck tillskriver dem. Falck har inte framlagt några empiriska bevis som motsäger detta faktum. Eftersom det enda han gör är att upprepa sig själv eller vad jag har sagt i mitt inlägg, anser jag det meningslöst att öda tid på en fortsatt diskussion på denna punkt.

Däremot har jag förstått, att det för Falcks del är nödvändigt med ett ytterligare klargörande vad beträffar anledningen till att jag i vissa sammanhang behandlat undersökningsmaterialet under ett utan att fördela det på kyrkobokförda respektive ej kyrkobokförda personer. Men låt mig först säga, att det är ju storartat, att Falck — efter sitt lögnaktiga påstående om motsatsen (NTfK nr 3, s 132—133) — nu nödgas erkänna att hans påhopp var oberättigat och att min jämförelse av relativtalen för svenska och utländska medborgare endast omfattar kyrkobokförda personer. Detta förhållande gör jag ändock läsaren uppmärksam på åtminstone på 5 olika ställen i min rapport¹⁾ (s 13, 19, 45, 49 och 67).

Av Falcks svar framgår emellertid, att han inte alls förstått, att vad jag gör på s 9—18 i rapporten är dels att ge en allmän beskrivning av undersökningsmaterialet dels visa utländska medborgares andel i antalet om grövre brott övertygade personer. Tydligt är att Falck inte begriper, att detta sker i akt och mening att ge en samlad beskrivning av det utländska brottslingsklientelet. Jag redovisar dels hur materialet fördelar sig på variablerna kön, ålder, nationalitet, kyrkobokföring och typ av brott, dels vilka förändringar som skett i fråga om dessa variabler sedan 1967. Jag redogör dessutom för de förändringar som inträffat vad gäller den motsvarande svenska brottslingspopulationen. Föremål för intresse är alltså här den totala »grövre« brottslingspopulationen och dess förändringar sedan 1967. Det som är ägnat att förvåna är, att Falck inte har förmåga att förstå, att just denna beskrivning och de informationer den ger är av speciellt intresse för kriminalpolitiker och andra beslutsfattare. För dem är det ju av vikt, att i absoluta tal och procentuellt få upplysningar om hur det utländska brottslingsklientelet totalt sett har

¹⁾ Sveri, Britt (1980). Utlänningars brottslighet. En jämförelse mellan om grövre brott övertygade personer 1967 och 1977. Kriminalvetenskapliga institutet vid Stockholms universitet. Stockholm 1980.

ändrats, tex som i detta fall att det har ökat, i vilka åldrar det ökat mest, om fördelningen på kyrkobokförda/ej kyrkobokförda förändrats eller ej etc.

När jag alltså i min redovisning konstaterar, att det utländska brottslingsklientelet totalt sett har ökat med 71 %, så är det en grundläggande och viktig information, oavsett om det rör sig om kyrkobokförda eller icke kyrkobokförda personer. Nu är det så att det enbart är *de kyrkobokförda utländska brottslingarna, som ökat* i antal, något som också framgår av min rapport. Trots detta ondgör sig Falck över att jag ställt siffran 71 % i relation till siffran 40 % som är den ökning de utländska medborgarna visar i befolkningen. När jag då i mitt inlägg upplyser Falck om att räknar man ökningen enbart med utgångspunkt från de kyrkobokförda brottslingarna så blir den 116 %. Som ett resultat av denna upplysning presenterar Falck en något egenartad tabell, där han använder sig av konststycket att presentera en procenträkning som summerar till 116 %. Tabellen är irrelevant i sammanhanget och saknar intresse, eftersom jag redan i min rapport (s 13) konstaterar, att de förändringar i olika nationaliteters frekvensfördelningar som skett sedan 1967 i stort sett överensstämmer med redovisade förändringar i den utländska befolkningen som helhet (s 6).

I mitt inlägg i NTFK nr 3 (s 212) hänvisar jag till tabell 77 i norsk kriminalstatistik för 1980, som visar att endast 44 utländska medborgare lagfördes för »förtvetylser« år 1980. Jag hade förväntat mig en protestförklaring från Falck beträffande denna låga siffra. Men den har märkligt nog utblivit. Man skulle ju tro att Falck borde vara den förste som reagerade på siffran i fråga på samma sätt som Knut Sveri och jag gjorde det. En enkel telefonpåringning till Statistisk centralbyrå i Oslo hade nämligen kunnat ge Falck upplysningen om att denna siffra, som uppenbarligen är för låg, är helt okontrollerad. En beräkning på grundval av siffrorna i ovannämnda tabell per 1.000 invånare av befolkningen i åldrarna 16—66 år ger som resultat för norska medborgare 4.0 och för utländska medborgare 0.8. Och detta låter ju helt orimligt med tanke på att i antalet utländska brottslingar ingår såväl kyrkobokförda som icke kyrkobokförda personer.

Man skulle vilja ge Falck det rådet, att först informera sig om hur det förhåller sig med utländska medborgares brottslighet i Norge, innan han går ut och på grundval av lösa teoretiska spekulationer ger sig till att tala om hur det utländska brottslingsklientelet i Sverige skall beskrivas. Det finns all anledning att än en gång hänvisa till Holbergs ord, som jag citerade i mitt förra inlägg.

Replik till Sturla Falck

AV KNUT SVERI

Sturla Falck har i sitt senaste inlägg fortsatt att peta i detaljer utan att tillföra debatten något nytt. Han förstår fortfarande inte skillnaden mellan en deskriptiv och en förklarande undersökning, han vet fortfarande inte vad det är man gör när man i en undersökning »korrigerar för« en variabel, och han har fortfarande inte förstått vad Anttila/Törnudd säger om detta i sin lärobok.